

распялаше го за да пожелае да види възможената си ако и да познаваше че честолюбieto му щеше да са унизи отъ докачения. И отъ уваженіе къмъ скърбта ѝ той отиде съ просто и пристойно облекло и само черната си коса намаза съ ароматъ и нагъна по изящно нагъвкитъ из дрехата си. Той попыта първо слугинята която настояваше въ отдѣленіето ѝ ако Иона си е легнала да си почине, и като са научи че е будна и по спокойна той посмѣя за да влѣзе. Той намѣри прекрасната Иона сѣднѣла предъ една малка трапеза като подпираше съ двѣтъ си рѣцѣ умысленото си чело. Но лицето ѝ бѣ изгубило вече първата си умна свѣтлостъ и израженіе ради които бѣхмы го оприличили на лицето на Психей, и устнитъ ѝ са виждахъ лишены отъ движеніе и поглѣдтъ ѝ придрѣмълъ и отвлечень; а черната и дълга коса небрежно и неправилно спуснѣта по плещитъ ѝ уголѣмяваше чрезъ противоположността блѣдността на лицето ѝ, околчесто едно време, а сега отпаднало и продълговато.

Арбакъ я изглѣда преди да пристѣпи, и тя си издигнѣ очитъ, но щомъ видѣ кой бѣ нарушителтъ на самотата ѝ наведе ги пакъ надолу съ израженіе на скърбъ и останѣ неподвижна.

— Увы! (извика Арбакъ съ низкъ и прискърбенъ гласъ, като сѣднѣ почтително и съ поклоненіе даже до трапезата на които Иона са опираше). Увы! Съ благодареніе быхъ умрѣлъ ако смъртъта бы могла да укроти умразата ти! Иона обидно са отнасящъ къмъ мене, но азъ ще търпѣжъ обидата безъ да искажъ нито най малко оплакванье, остави само да та виждамъ по нѣкога. Укорявай Арбака, мѣри и презирай го ако искашъ, ще навикнѣ да търпѣжъ; да ли и най горчивитъ ти думы не слѣзватъ въ сърцето ми по приятны отъ музыка? въ мълченъето ти сичкитъ свѣтъ мълчи за мене, и кръвъта замръзва въ жилитъ ми; нема свѣтъ, нема животъ дѣто не свѣти твоео лице, тѣто не звънти твойтъ гласъ.

— Дай ми брата ми и годеника ми! рече Иона съ умолителънъ тонъ и едры слъзы рунѣхъ изъ очитъ ѝ безъ да са осѣти.

— Дано да можахъ едного да съживѣжъ, а другія да спасѣж! отговори Арбакъ съ гласъ на престорено умиленіе. Да, стига, ты да си благополучна, азъ быхъ задушилъ жазната си любовь, и азъ самъ быхъ та съединилъ съ аоняннина. Може той да не мине подъ сѣдъ (Арбакъ бѣ вече зелъ мѣрки за да не са научи тя че са е наченѣла сѣдбата) и тогасъ на тебе остава да го простишъ или не. Не мысли, Иона, че имамъ да та обезпокожъ съ любовны умоленія защото познавамъ колко сж безполезны; остави ма обаче да плачѣжъ